

Tema 13. Crec en la comunió dels sants i la remissió dels pecats

L'Església és *communio sanctorum*: la comunitat de tots els qui han rebut la gràcia regeneradora de l'Esperit, per la qual són fills de Déu i germans de Jesucrist.

29/12/2010

1. La comunió dels sants

L'Església és *communio sanctorum*: comunió dels sants, és a dir, la comunitat de tots els qui han rebut la gràcia regeneradora de l'Esperit, per la qual són fills de Déu, estan units a Crist i són anomenats sants. Uns quants encara caminen en aquesta terra, uns altres van morir i es purifiquen també amb l'ajuda de les nostres pregàries. Uns altres, en fi, gaudeixen ja de la visió de Déu i intercedeixen per nosaltres. La comunió dels sants també vol dir que tots els cristians tenim en comú els dons sants —en el centre dels quals hi ha l'eucaristia, tots els altres sacraments que s'hi ordenen i tots els altres dons i carismes (cf. *Catecisme* 950).

Per la comunió dels sants, els mèrits de Crist i de tots els sants que ens han precedit a la terra ens ajuden en la missió que el mateix Senyor ens demana de realitzar en l'Església. Els sants que són al cel no assisteixen

amb indiferència a la vida de l'Església que pelegrina: ens impulsen intercedint davant el tron de Déu i esperen que la plenitud de la comunió dels sants es realitzi amb la segona vinguda del Senyor, el judici i la resurrecció dels cossos. La vida concreta de l'Església que pelegrina i de cadascun dels seus membres —la fidelitat de cada batejat— té gran importància per realitzar la missió de l'Església, per purificar moltes ànimes i per convertir-ne altres[1].

A la terra, la comunió dels sants està orgànicament estructurada, perquè Crist i l'Esperit la van fer i la fan sagrament de la salvació, és a dir, mitjà i senyal pel qual Déu ofereix la salvació a la humanitat. En el camí terrenal, l'Església també s'estructura externament en la comunió de les esglésies particulars, formades a imatge de l'Església universal i presidides cadascuna pel

seu propi bisbe En aquestes esglésies particulars hi ha una comunió peculiar entre els fidels i amb els seus patrons, fundadors i sants principals. Anàlogament trobem aquesta comunió en altres realitats eclesials.

També estem en una certa comunió d'oracions i altres beneficis espirituals amb els cristians que no pertanyen a l'Església catòlica. Fins i tot hi tenim una certa unió en l'Esperit Sant[2].

1.1. L'Església és comunió i societat. Els fidels: la jerarquia, els laics i la vida consagrada

A la terra l'Església és, alhora, comunió i societat estructurada per l'Esperit Sant a través de la paraula de Déu, els sagraments i els carismes. Per tant, la seva estructura no es pot separar d'aquesta realitat de comunió, no s'hi pot sobreposar ni tampoc pot entendre's com una

manera d'automantenir-se i autogovernar-se per si mateixa després d'un primer període de fervor «carismàtic». Els mateixos sacraments que edifiquen l'Església són els que l'estructuren perquè sigui a la terra el sacrament universal de salvació. Concretament, pels sacraments del baptisme, la confirmació i l'ordre, els fidels participen —en formes diverses— de la missió sacerdotal de Crist i, per tant, del seu sacerdoci[3]. De l'acció de l'Esperit Sant en els sacraments i a través dels carismes provenen les tres grans posicions històriques que es troben en l'Església: els fidels laics, els ministres sagrats (que han rebut el sacrament de l'ordre i formen la jerarquia de l'Església) i els religiosos (cf. *Compendi* 178). Tots tenen en comú la condició de fidels, és a dir, en ser «incorporats a Crist mitjançant el Baptisme, són constituïts membres del poble de Déu. Fets partícips, segons la seva

pròpia condició, de la funció sacerdotal, profètica i reial de Crist, són cridats a realitzar la missió confiada per Déu a l'Església. Entre ells hi ha una veritable igualtat en la seva dignitat de fills de Déu» (*Compendi 177*).

Crist va instituir la jerarquia eclesiàstica amb la missió de fer present Crist a tots els fidels, per mitjà dels sagraments i a través de la predicació de la paraula de Déu, que és proclamada amb autoritat en virtut del mandat rebut d'ell. Els membres de la jerarquia també van rebre la missió de guiar el poble de Déu (cf. Mt 28,18-20). La jerarquia és formada pels ministres sagrats: els bisbes, els preveres i els diaques. El ministeri de l'Església té una dimensió col·legial, és a dir, la unió dels membres de la jerarquia eclesiàstica està al servei de la comunió dels fidels. Cada bisbe exerceix el ministeri com a membre

del col·legi episcopal —el qual succeeix al col·legi apostòlic— i en unió amb el seu cap, que és el Papa, i es fa partícip amb ell i amb els altres bisbes de la sol·licitud per l'Església universal. A més a més, si li ha estat confiada una església particular, la governa en nom de Crist amb l'autoritat que ha rebut —amb potestat ordinària, pròpia i immediata—, en comunió amb tota l'Església i sota l'autoritat del sant pare. El ministeri episcopal també té un caràcter personal, perquè cadascú és responsable davant Crist, que l'ha cridat personalment i li ha conferit la missió en rebre el sagrament de l'ordre en plenitud.

El Papa és el bisbe de Roma i successor de sant Pere; és el principi i el fonament, perpetus i visibles, de la unitat de l'Església. És el vicari de Crist, cap del col·legi dels bisbes i pastor de tota l'Església, sobre la qual té —per institució divina— la

potestat plena, suprema, immediata i universal. El col·legi dels bisbes, en comunió amb el Papa i mai sense ell, exerceix també la potestat suprema i plena sobre l'Església. Els bisbes han rebut les missions següents: ensenyar com a testimonis autèntics de la fe apostòlica; santificar dispensant la gràcia de Crist en el ministeri de la paraula i dels sacraments, en particular de l'eucaristia, i governar el poble de Déu a la terra (cf. *Compendi* 184, 186 s.).

El Senyor ha promès que l'Església romandrà sempre en la fe (cf. Mt 16,19) i ho garanteix amb la seva presència en virtut de l'Esperit Sant. L'Església posseeix aquesta propietat en la totalitat (no en cada membre). Per això els fidels en conjunt no s'equivoquen en adherir indefectiblement a la fe guiats pel magisteri viu de l'Església, sota l'acció de l'Esperit Sant que guia els

uns i els altres. L'Esperit Sant assisteix tota l'Església perquè no s'equivoqui en la fe; però també assisteix el magisteri perquè ensenyi fidelment i autènticament la paraula de Déu. En alguns casos específics, aquesta assistència de l'Esperit garanteix que les intervencions del magisteri no continguin error: per això se sol dir que en aquests casos el magisteri participa de la mateixa infal·libilitat que el Senyor ha promès a l'Església. «La infal·libilitat [del Magisteri] s'exerceix quan el Romà Pontífex, en virtut de la seva autoritat de suprem Pastor de l'Església, o el Col·legi dels Bisbes en comunió amb el Papa, sobretot reunit en un Concili Ecumènic, proclamen amb acte definitiu una doctrina referent a la fe o a la moral; i també quan el Papa i els Bisbes, en el seu Magisteri ordinari, concorden a proposar una doctrina com a definitiva. Tot fidel s'ha d'adherir a

aquests ensenyaments amb l'obsequi de la fe» (*Compendi* 185).

Els laics són aquells fidels la missió dels quals és cercar el regne de Déu i il·luminar i ordenar les realitats temporals segons Déu. Responen així a la crida a la santedat i a l'apostolat, que s'adreça a tots els batejats^[4]. Ja que participen del sacerdoci de Crist, els laics també s'associen a la seva missió santificadora, profètica i reial (cf. *Compendi* 189-191). Participen en la missió sacerdotal de Crist quan ofereixen com a sacrifici espiritual, sobretot en l'eucaristia, la pròpia vida amb totes les seves obres. Participen en la missió profètica quan acullen en la fe la paraula de Crist i l'anuncien al món amb el testimoniatge de la vida i la paraula. Participen en la missió règia perquè reben de Crist el poder de vèncer el pecat en si mateixos i en el món — per mitjà de l'abnegació i la santedat de la pròpia vida— i perquè

impregnen de valors morals les activitats temporals de l'home i les institucions de la societat.

Dels fidels laics i de la jerarquia provenen els fidels que es consagren de manera especial a Déu per la professió dels consells evangèlics: la castedat (en el celibat o la virginitat), la pobresa i l'obediència. La vida consagrada és un estat de vida reconegut per l'Església, el qual participa en la seva missió mitjançant una entrega plena a Crist i als germans, tot retent testimoniatge de l'esperança en el regne del cel (cf. *Compendi* 192 s.)[5].

2. Crec en la remissió dels pecats

Crist tenia el poder de perdonar els pecats (cf. Mc 2,6-12). El va donar als seus deixebles quan els va lliurar l'Esperit Sant, els va donar «el poder de les claus» i els va enviar a batejar i perdonar els pecats a tots: «Rebeu l'Esperit Sant; als qui perdonareu els

pecats, els seran perdonats; als qui els retindreu, els seran retinguts» (Jn 20,22-23). Sant Pere conclou el primer discurs després de la Pentecosta animant els jueus a la penitència, «i feu-vos batejar cada un de vosaltres en el nom de Jesús, el Crist, perquè us siguin perdonats els pecats, i rebreu el do de l'Esperit Sant» (Ac 2,38).

L'Església coneix dues maneres de perdonar els pecats. El baptisme és el primer i principal sacrament, pel qual se'ns perdonen els pecats. Per als pecats comesos després del baptisme, Crist ha instituït el sacrament de la penitència, en què el batejat es reconcilia amb Déu i amb l'Església.

Quan es perdonen els pecats, és Crist i l'Esperit els qui actuen en l'Església i a través de l'Església. No hi ha cap falta que l'Església no pugui perdonar, perquè Déu pot perdonar

sempre i sempre ho ha volgut fer, si l'home es converteix i demana perdó (cf. *Catecisme* 982). L'Església és instrument de santedat i santificació, actua perquè tots estiguem més a prop de Crist. El cristià, amb la lluita per viure santament i amb la paraula, pot fer que els altres estiguin més a prop de Crist i es converteixin.

Miguel de Salis Amaral

Bibliografia bàsica

Catecisme de l'Església catòlica
976-987.

Catecisme de l'Església catòlica.
Compendi 200-201.

[1] «Del fet que tu i jo ens comportem com Déu vol —no ho oblidis— en

depenen moltes coses grans» (sant Josepmaria, *Camí* 755).

[2] Cf. Concili II del Vaticà, const. *Lumen Gentium* 15.

[3] Cf. *ibid.*, 10.

[4] Cf. *ibid.*, 31.

[5] «La nostra missió de cristians és proclamar aquesta Reialesa de Crist, anunciar-la amb la nostra paraula i amb les nostres obres. El Senyor vol que els seus siguin en totes les cruïlles de la terra. Alguns els crida al desert, a desentendre's dels avatars de la societat dels homes, per fer que aquests mateixos homes recordin als altres, amb llur testimoni, que Déu existeix. A d'altres, els encomana el ministeri sacerdotal. A la gran majoria, els vol enmig del món, en les ocupacions terrenals. Aquests cristians, per tant, han de dur Crist a tots els àmbits on es desenvolupen les tasques

humanes: a la fàbrica, al laboratori,
al treball de la terra, al taller de
l'artesà, als carrers de les grans
ciutats i a les senderes de muntanya»
(sant Josepmaria, *És Crist que passa*
105).

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/resum-de-fe-
cristiana-13-crec-en-la-comunio-dels-
sants-i-la-remissio-dels-pecats/](https://opusdei.org/ca-es/article/resum-de-fe-cristiana-13-crec-en-la-comunio-dels-sants-i-la-remissio-dels-pecats/)
(20/04/2025)